

את מרבית דפיי-הספר, בולט ה"שיר", נקמת המים", כפתח-תקווה להישגים טובים יותר:

המים ביקשו לאהוב את הכרזל / עטפו אותו, ליטפו אותו, / המסו בחיקו / טיפות טיפות של נופת — / נגעו בו ריבוא לשונות קטנות / השיקו לו רבבות זוגות שפתיים / שמו דודיהן טובו מ"יין — / הלצו לו שדיים, נלחצו אליו / סממנות קמזמות — // המים ביק"ש לאהוב את הכרזל. / המים ה" מתוקים הרבים... / את הכרזל ה" שחור הנוקשה / הקשוח הזה. / והוא — / הכביד אזניו, ערפו. / הקשה לבו. לב ברזל, / ולא שעה אליהם / זאל תהנוניהם. / אבל המים חוסיפו לאהוב את הכרזל / ואולי דווקא משום כך. / שהעי" בני מעניין ומפריח דמעות בעי" ניים — / והם המשיכו ליטוף ל" חיקו / לחבקו ולנשקו. // אחר שנים רבות / ראיתי את החלודה / פתם דם כהה / אשר יבש מכבר. / והכרזל — כל אונז סר"ל.

אך בין כל הגיבובים מצויים קטעים יפים, שאילו נופה הקש מסביבתם, יכלו להעיד על יכולתה השירית: "אני עוצמת עטפני והוגה / באמש. במחר. / כמוקדם או כמאוחר / אני רואה / מעגלים מהוללים של געגועי — / גצים, חצים, כויות של אש ודם. / בעד שמורות, על לחיי / כבר זורמת / התוגה אשר הוככה בשמש" (מפריעה לי שורת-הסיום, המגמדת את השיר כולו. למילה "תוגה" אין שום משמעות בזכות עצמה. במ"קום להשתמש בה עשרות פעמים, אפשר להסתפק בתיאור של גורם התוגה. צריך לאייר את המילים, ובעיקר את המילים המופשטות). או: "אכן, פעמים אני נפה אל החפצים הקטנים / מפני עולם שלא קיימת בו שום ודאות / זולת זאת של הספקות".

צר לי שאני נזקק לקטעים מתוך שירים. אילו שקדה רינה לי על איכות שיריה ולא על כמותם, היה הדבר שונה. על רקע המילים ה"משוכות מן השרזל, המאפלטות

היא נתפסת לעיתים קרובות להכ"ללות באנאליות כמו: "כל הרמעות כל המאוד / לשאול המלך / נצים המלח למלכי ישראל, / בכינת כים / לשאול מלך ישראל / כי לא חי ולא קיים!" ("קינה לשאול"). רינה לי מבקשת להגיע אל תי"אורי-עצמי תוך שימוש חסר-מקור ריות בתולדותיהן של נשים אחרות ("דלילה"). ככל שהיא משתדלת להבהיר את הדברים שהיא רוצה למסור — ולא הבינותי מה הם — הומקים הללו ממנה ומשאירים ב"ידיה משלים מכניים ("אל ציפור שיר").

הספר הזה אינו מעורר אף את החושת האמינות הזעומה ביותר. ה"כל נשמע תפור, מופגן, מוכרז. חרוזים ילדותיים מעושים כמו "תל" תל ענבל / על מצוץ / הפעים בי שיר" — משעשעים, לכל היותר, אך אינם מטשטשים את שטחיותם הנוראה של הצעקות האלה. סימני-הקריאה התכופים מבליטים את הע"דר הסיפור השקט, של אשה על עצמה.

לשון חרוצה

מאת יותם ראובני

"אל פרוורי שמש" מאת רינה לי. הוצאת "יבנה". 1971, 100 עמ".

שיריה של רינה לי לוקים — כמעט בלי יוצא-מן-הכלל — בעודף של אמירה. "כל נבלי", "השערות", "אזוב", "כדי להיות" — אין בהם דבר מלבד מלל.

רינה לי לא השיגה עדיין שלא על כל חוויה אפשר לכתוב שיר. היא חסרה את האיפוק ואת הרמי"ז — יסודות שבלעדיהם משע"ממים את הקורא רגעי הצער וגם דגעי האושר של מחבר כלשהו.